

Bewijs het maar eens!

hoe wiskundig denken soms fout uit kan pakken

Het is alweer ruim 17 jaar geleden. Mijn oudste zoon werkte in Engeland aan zijn PhD en had daar een leuke Griekse ontmoet die ook aan een PhD werkte. Zij besloten te trouwen in Athene en mij werd gevraagd alle Nederlandse papieren daarvoor in orde te maken.

Nou, dat heb ik geweten, vele dagen en honderden euro's gingen er mee heen. Ik dacht heel naïef dat het een kwestie was van even naar de Burgerlijke Stand gaan. Ten slotte zou de plechtigheid zich afspelen in een EU-land, beide partners waren afkomstig uit een EU-land en woonden in een toen nog EU-land. Nu zou ik eindelijk eens aan den lijve de zegeningen van een verenigd Europa ervaren. Maar dat viel tegen!

Het grootste struikelblok was dat er, naast geboorte- en doopcertificaten, een 'verklaring van huwelijkse bevoegdheid' moest komen voor mijn zoon. Onderdeel daarvan is dat men aantoonde dat men niet getrouwd is. In Nederland vertrouwt men erop dat als zoiets niet in de Bevolkingsadministratie voorkomt het ook niet aanwezig is. Maar omdat het Napoleon indertijd niet lukte het Kanaal over te steken heeft men in het VK geen Bevolkingsadministratie zoals wij die kennen. Er is daar een Belastingregister en daar moest ik het mee doen.

Ik heb eerst geprobeerd de ambtenaren in Wageningen, zijn laatste Nederlandse woonplaats, ervan te overtuigen dat men een onmogelijk bewijs eiste. Met mijn wiskundig gedeformeerde geest legde ik uit dat men per definitie niet kan bewijzen dat men *niet* getrouwd is. Immers, dat is de *default* toestand die iedereen heeft vanaf de geboorte. Pas als men getrouwd is kan men een bewijs dáárvan overleggen en tot die tijd is men gewoon ongegetrouwd. Tja, met dit soort formalistische redeneringen moet je niet aankomen bij de gemiddelde Nederlandse ambtenaar. Het scheelde maar weinig of men had mij uit het stadhuis verwijderd.

Gelukkig wist ik op tijd mijn mond te houden en een op-

merking in te slikken waarmee ik de absurditeit van de eis wilde illustreren. Ik stond namelijk op het punt te stellen dat hij best in een ver buitenland getrouwd kon zijn tijdens een afstudeerstage zonder dat we daar iets van wisten. Als ik dat had gezegd waren denk ik de rapen pas goed gaar geweest.

Er zat dus niets anders op dan te proberen in Engeland een document te verkrijgen waarmee 'bewezen' werd dat mijn zoon niet getrouwd was. Hij heeft uitgebreid overlegd met het stadhuis, de afdeling personeelszaken en de juridische afdeling van de universiteit en met de Nederlandse ambassade in Londen. Die zagen in wat het probleem was en werkten allemaal van harte mee. Gezamenlijk heeft men een indrukwekkend document opgesteld en dat van veel stempels en het grootzegel van de universiteit voorzien. Hierin verklaarden de belastingambtenaren en de universiteit dat, voor zover uit hun administraties bleek, de heer Stemerding niet getrouwd was. De ambassade verklaarde aanvullend dat de handtekeningen op dat document van officiële bij hen bekende instanties afkomstig waren en voegde er nog een aantal stempels aan toe. Tegen zoveel gewichtigheid was de Wageningse ambtenaar niet bestand en hij gaf de gewenste verklaring af. Daarna moest het hele dossier door een beëdigd vertaler naar het Grieks worden omgezet. Als finishing touch moest de rechtbank waar die vertaler ooit beëdigd was nog een gestempelde verklaring toevoegen dat hij inderdaad bevoegd was die vertaling te produceren.

Bruidspaar Chris en Maria Stemerding-Panagos met de ouders van Chris. Athene, 3 juli 2004.

En de bruid? Die had zich, met Griekse nonchalance jegens regels, niet laten uitschrijven toen ze naar Engeland vertrok. Die had nog gewoon een Grieks adres en ondervond geen enkel probleem. Soms kan het toch wel handig zijn je niet netjes aan de regels te houden.

GERRIT STEMERDINK is eindredacteur STA#OR.

E-mail: gjstemerding@hotmail.com